

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha ve věci

žalobkyně: **M. Č.**, narozená X,
bytem X,

zastoupená advokátem Mgr. Jaroslavem Hanušem,
sídlem České Budějovice, Nemanická 440/14

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravních agend,**
sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2017, č.j. MHMP-157591/2007/O4/Go,
sp. zn. S-MHMP 55256/2017ODA,

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 1.2.2017 čj: MHMP-157591/2007/04/60 sp.zn. S-MHMP 55256/2017 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 18 560 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Jaroslava Hanuse, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2017, kterým zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odboru dopravy, ze dne 10.11.2016, č.j. MCP8 004272/2016, sp. zn. MCP8 004272/2016/2, kterým nebylo povoleno vyhrazené parkovací místo pro osobu zdravotně postiženou. Žalobkyně namítá nezákonnost rozhodnutí obou správních orgánů a poukazuje na nesrovnalosti ve výrokové části napadeného rozhodnutí, když u žalobkyně je uváděn trvalý pobyt a u zástupce naopak trvalý byt a ve výroku je u zástupce uveden pobyt. Na základě uvedeného dospívá žalobkyně k závěru, že adresa doručovací je adresou, kde zástupce trvale bydlí, což také plyne z dokladu o poskytované péči. Žalobkyně dále poukazuje na to, že má právo, aby se správní orgán vypořádal se všemi námitkami vznesenými jak v prvostupňovém, tak v odvolacím řízení. Poukazuje na to, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami, a pokud se žalovaný vyjádřil k námitkám, resp. vadám správního řízení I. stupně, pak jeho vyjádření k meritu věci již není možné napadnout opravným prostředkem.
2. Dále vytýkal správnímu orgánu I. stupně, že součástí výroku je odůvodnění samotné, tzn. že důvody odůvodnění jsou v rozhodnutí samém uvedeny hned dvakrát.
3. Dále žalobkyně poukazuje na to, že vyhrazené parkování je zakotveno v zákoně o pozemních komunikacích a jedná se o tzv. „zvláštní užívání komunikací“, tedy užívání komunikací jiným způsobem, než pro které jsou obecně určeny. Proto je podmíněno povolením silničního správního úřadu a především souhlasem vlastníka místní komunikace. V daném případě vlastník komunikace Hlavní město Praha, resp. Technická správa komunikací, uzavřel se žalobkyní již před jedním rokem platnou smlouvu o výpůjčce, jejímž předmětem je zřízení vyhrazeného parkovacího místa pro držitele průkazu ZTP na pozemku parc. č. X v oblasti Praha, k.ú. X. Vlastník pozemku při uzavření smlouvy o výpůjčce respektoval zákonný zákaz diskriminace. Naopak postup silničního správního úřadu ve správním řízení obsahuje prvky libovůle, je diskriminační a šikanózní. Silniční správní úřad nemá dle žalobkyně žádné zákonné oprávnění zasahovat do výkonu vlastnického práva a měnit o své vlastní vůli a pro své vlastní účely způsob využití dotčeného pozemku, když na něm naopak zřídil fialovou zónu parkovacího stání. Žalobkyně vytýká žalovanému, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, podle jakého rozhodnutí příslušného orgánu povoluje silniční správní úřad zřízení vyhrazeného místa pro držitele průkazu ZTP, ZTP/P pouze a jen žadatelům s trvalým pobytem v Praze 8 a s registrací vozidla na stejné adrese.
4. Dále žalobkyně namítala, že nebyl dostatečně vymezen neurčitý právní pojem „vzhledem k nedostatečnému počtu parkovacích stání v dané oblasti“, což svědčí o tom, že bylo porušeno právo žadatelky na spravedlivý proces a samotné rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti. Za neurčité pojmy považuje také „neúnosnost z dopravního hlediska“ a „neúnosnost z veřejného zájmu“, které používá žalovaný.
5. Žalobkyně poukazuje také na to, že právo žádat o vyhrazené parkování přiznává zák. č. 361/2000 Sb. všem osobám, kterým byly přiznány mimořádné výhody II. a III. stupně, bez ohledu na jejich trvalý pobyt, ale s ohledem na jejich bydliště, resp. jejich skutečné či trvalé bydliště. Účelem vyhrazeného parkování tedy má být možnost umožnit osobě se zdravotním postižením zaparkovat co nejbližší svému bydlišti. Při určování bydliště se vychází z faktického stavu a úmyslu osoby se trvale zdržovat, pobývat na určitém místě. Není pravdou, že by zástupce žalobkyně při jednání s úřadem zatajil místo trvalého pobytu žalobkyně, neboť to je známo. Navíc úřadu je známo, že údaj o trvalém pobyte v případě

žalobkyně je adresou ohlašovny, tj. sídlo Magistrátu města České Budějovice. Úvahu žalovaného, že by žalobkyně mohla mít zřízeno vyhrazené parkovací místo v Českých Budějovicích, když tam nebydlí, považuje za lichou a mylnou. Žalobkyně poukazuje na to, že správní orgán I. Stupně nepovolil vyhrazené parkovací místo z důvodu, že žalobkyně nemá trvalý pobyt v Praze 8. V jiném rozhodnutí ze dne 3. 2. 2016, č.j. MCP8 004272/2016, ve vztahu k trvalému pobytu ale žalovaný v rozhodnutí o odvolání ze dne 20.4.2016, č.j. MHMP-696491/2016/O4/Go, uvedl, že pro účely řízení stačí bydliště, což znamená, kde se člověk zdržuje s úmyslem tam žít. Trvalý pobyt vychází ze zák. č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných čísel a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel), dle něhož je trvalý pobyt právo, nikoliv povinnost, a každý občan ČR má jen jedno místo trvalého pobytu na našem území. Přístup žalovaného považuje žalobkyně za správní šikanu a trvá na tom, že trvalým bydlištěm rozhodně není údaj o trvalém pobytu zapsaný v průkazu totožnosti. Žalobkyně namítá, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav a nehodnotily důkazy ve vzájemných souvislostech.

6. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na odůvodnění obou napadených rozhodnutí a poukazuje na to, že se nemohl vypořádat se všemi odvolacími námitkami, neboť některé obsahovaly i výhrůžky a zastrašování. Pokud žalobkyně spatřuje diskriminaci ve vedeném řízení a v nepřiznání vyhrazeného parkování v ul. X v Praze 8, je žalovaný přesvědčen, že diskriminace žalobkyně nebyla důkazně podložena a nemá oporu ve správním spise. Nebylo podle něj prokázáno ani to, že by došlo k porušení zásady rovného zacházení. Poukázal také na to, že trvalý pobyt má účastnice řízení v Českých Budějovicích a tam také došlo k vydání parkovacího průkazu ZTP/P. V průběhu řízení zástupce žalobkyně trvalé bydliště účastnice řízení zatajil. Poukázal na to, že nalézací správní úřad se drží pouze splnění podmínek, které se týkají povolení procesu o zřízení vyhrazeného stání osoby těžce tělesně postižené. Zřizovatelem zón placeného stání je Hlavní město Praha podle zák. č. 13/1997 Sb., hlavním účelem zřízení zón placeného stání je regulace parkování. Za nesmyslný argument žalobkyně považuje, že nalézací správní úřad o své vůli mění využití dotčeného pozemku v Praze tím, že zřizuje parkovací zóny. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobkyně poprvé v žalobě pod bodem 16/ uvádí, že je závislá na pomoci svého syna, avšak ve správním spise není blíže vysvětlena ani objasněna její životní situace ani důvod, proč najednou vyžaduje synovu péči a jak se bez ní dosud obešla. Navíc zdůrazňuje, že k vydání vyhrazeného parkování pro osobu těžce tělesně postiženou je nutné předložit občanský průkaz, což žalobkyně také nesplnila, když tvrdila, že podle ní je dostačující adresa ohlašovny v Českých Budějovicích. K odkazu žalobkyně na ust. § 67 odst. 9 zákona o provozu na pozemních komunikacích a k jeho ust. § 2 písm. h/, které definuje pojem obvyklé bydliště, uvádí žalovaný, že pojem „obvyklé bydliště“ je primárně pojem práva Evropské unie. Vymezuje jej čl. 12 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/126/ES o řidičských průkazech, na kterou zákonné vymezení tohoto pojmu bezprostředně navazuje. Obvyklým bydlištěm se pro účely směrnice rozumí místo, kde se určitá osoba obvykle zdržuje, tj. nejméně 185 dní v kalendářním roce z důvodů osobních a profesních vazeb nebo v případě osob bez profesních vazeb z důvodu osobních vazeb vyplývajících z úzkých vztahů mezi touto osobou a místem, kde bydlí. Obvyklé bydliště podle směrnice je tedy dle žalovaného podstatně především pro určení příslušnosti konkrétního členského státu k provádění úkonů týkajících se řidičských oprávnění a řidičských průkazů, nikoli však již pro určení místní příslušnosti konkrétního úřadu v rámci jednoho členského státu. Žalobkyní uváděné paragrafy zákona o provozu na

pozemních komunikacích se týkají vydávání a odnětí řidičských oprávnění v členských zemích EU, které ale nejsou předmětem tohoto řízení. Žalovaný také vyjádřil přesvědčení, že syn žalobkyně vytvořil spor, aby získal neoprávněně parkovací místo pro svou osobu.

7. U jednání soudu setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích.
8. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud, že žalobkyně podala dne 11.1.2016 u Městské části Praha 8 žádost o zřízení vyhrazeného parkovacího místa pro držitele ZTP, ZTP/P v místě bydliště v ul. Praha 8, X, a k žádosti přiložila smlouvu s Hlavním městem Prahou o výpůjčce na vyhrazené stání na části pozemní komunikace X před domem X o výměře 18.50 m² s tím, že tato komunikace je vypůjčována za účelem vyhrazeného stání pro jedno osobní vozidlo držitele průkazu ZTP nebo ZTP/P. Dne 3. 2. 2016 Úřad městské části Praha 8, odbor dopravy, nepovolil zvláštní užívání komunikace – zřízení vyhrazeného parkovacího místa, neboť žadatelka nemá trvalý pobyt v Praze 8, trvalý pobyt je také podmínkou k získání nároku na parkovací kartu v zóně placeného stání, která bude na k. ú. X zavedena. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím svého zástupce odvolání. Dne 20. 4. 2016 vydal Magistrát hl. m. Prahy, odbor dopravních agend, rozhodnutí č.j. MHMP-696491/2016/O4/Go, sp.zn. S-MHMP 506162/2016, kterým odvolání vyhověl a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu zrušil. Prvostupňovému správnímu orgánu uložil, aby si vyžádal doklady, které nezbytně potřebuje k vyřízení žádosti, popřípadě aby uplatnil ust. § 36 odst. 3 správního řádu a doplnil ust. § 25 odst. 1 zák. č. 13/1990 Sb. ve výkonu rozhodnutí.
9. Poté Úřad městské části Praha 8 vyzval žalobkyni k doložení fotokopie průkazu ZTP, fotokopie parkovacího průkazu O7, fotokopie velkého technického průkazu, potvrzení ošetřujícího lékaře, zda zdravotní stav žadatelky vyžaduje, aby vozidlo bylo vedeno jako nezbytný dopravní prostředek s potřebou vyhrazeného parkování v uvedeném místě bydliště. Současně poučil žalobkyni, že žádost musí obsahovat náležitosti dle § 37 odst. 2 správního řádu, aby bylo patrné, co žadatel požaduje. Správní orgán řízení přerušil. Žalobkyně se odvolala proti rozhodnutí o přerušení řízení a dne 20. 6. 2016 zaslala doplnění žádosti spolu s protokolem o převzetí průkazu osoby se zdravotním postižením, dále potvrzení lékaře o tom, že zdravotní stav žalobkyně vyžaduje, aby silniční motorové vozidlo bylo vedeno jako nezbytný dopravní prostředek s potřebou vyhrazeného parkování v místě bydliště. O odvolání proti rozhodnutí o přerušení řízení rozhodl Magistrát hl. m. Prahy rozhodnutím ze dne 26. 7. 2016 tak, že odvolání vyhověl, napadené usnesení o přerušení řízení zrušil a přerušení řízení ve věci obstarání potřebných dokladů pro doložení důvodnosti žádosti zastavil, neboť ve věci poskytnuté doklady do řízení již považoval za dostačující.
10. Dne 29. 8. 2016 bylo žalobkyni oznámeno ukončení správního řízení a byla poučena o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí.
11. Dne 2. 9. 2016 se dostavil zástupce žalobkyně a upozornil na to, že správní spis není kompletní, neboť ve spise chybí výpis z registru vozidel a vyjádření PČR, o které má žádat správní orgán.
12. Dne 8. 9. 2016 Úřad MČ Praha 8 požádal Magistrát města České Budějovice o identifikaci vlastníka vozidla a zaslání kopie technického průkazu k vozidlu, jež je předmětem žádosti. Na tuto žádost bylo sděleno, že vlastníkem předmětného vozidla je žalobkyně. Dne 21. 9. 2016 byla žalobkyně znovu upozorněna na možnost seznámit se s podklady řízení. Dne 10.

11. 2016 vydal Úřad MČ Praha 8 rozhodnutí, kterým nebylo povoleno zvláštní využívání komunikace – zřízení vyhrazeného parkovacího místa dle žádosti. Důvodem nepovolení je okolnost, že vyhrazená parkovací místa pro držitele průkazu ZTP, ZTP/P povoluje Praha 8, odbor dopravy, žadatelům s trvalým pobytem v Praze 8 a s registrací vozidla na stejné adrese. Zřizování vyhrazených parkovacích míst pro žadatele bez trvalého pobytu v Praze 8 je vzhledem k nedostatečnému počtu parkovacích stání v dané oblasti z dopravního hlediska a z veřejného zájmu neúnosné.

13. Proti tomuto rozhodnutí podal dne 7. 12. 2016 zástupce žalobkyně blanketní odvolání, které následně doplnil dne 14. 12. 2016. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolání jako nedůvodné zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Poukázal na to, že pokud žalobkyně v odvolání vychází z doporučení veřejného ochránce práv, i ochránce práv předpokládá u žadatele trvalé bydliště v místě požadovaného vyhrazeného parkování, což ale již zástupce žalobkyně v odvolání nezmiňuje. V rozhodnutí dle žalovaného nelze spatřovat diskriminaci, neboť žalobkyně má trvalý pobyt v Českých Budějovicích a tam také došlo k vydání parkovacího průkazu ZTP/P. Žalovaný se ztotožnil se závěrem nalézacího správního úřadu, neboť pravý stav věci byl řádně zjištěn. Zřizování vyhrazeného parkování ve smyslu ust. § 25 odst. 6 písm. c/ bodu 4 dle zákona o pozemních komunikacích je zvláštním užíváním komunikace, které vyžaduje povolení příslušného silničního správního úřadu, který rozhoduje a vydává povolení k tomuto zvláštnímu užívání. Vyhrazené parkovací místo pro osobu těžce tělesně postiženou upravuje ust. § 67 odst. 9 zák.č. 361/2000 Sb., podle něhož silniční úřad může na základě žádosti osoby, které byl vydán parkovací průkaz pro osoby se zdravotním postižením vydat rozhodnutí o zřízení vyhrazeného parkoviště v místě bydliště. Fyzická osoba musí pro zřízení vyhrazeného parkování splňovat podmínku místa trvalého pobytu. Účastnice řízení má ale místo trvalého pobytu v Českých Budějovicích. Konstatoval, že žalobkyně nesplnila podmínky, neboť podmínkami jsou trvalé bydliště, technický průkaz vozidla, v němž je žalobce zapsán jako vlastník nebo provozovatel vozidla, doklad totožnosti, kopie dokladu o přiznání výhod II. nebo III. stupně ZTP, ZTP/P, parkovací průkaz, nájemní smlouva s TSK hl. m. Prahy. Žalovaný zdůraznil, že je nutno brát ohledy i na ostatní uživatele silničního provozu v daném místě, kteří zde mají trvalé bydliště a potřebují zaparkovat svá vozidla, i na firmy se sídlem na území městské části. Ze strany nalézacího správního orgánu se proto v žádném případě nejedná o diskriminační jednání vůči žalobkyni, ale o úsilí nalézacího správního úřadu vyhovět všem uživatelům silničního provozu, aby si mohli zaparkovat svá vozidla v této lokalitě. Při povolovacím procesu zvláštního užívání pro zřízení vyhrazeného parkování je nezbytné zjišťovat trvalé bydliště žadatele, tedy místo, kde se zdržuje s úmyslem žít, aby nedocházelo ze strany žadatelů ke zneužívání parkovacího stání jinými osobami, které mají trvalé bydliště jinde.
14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem z hlediska uplatněných žalobních bodů, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního v platném znění – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
15. V projednávané věci žalobkyně podala žádost o zřízení vyhrazeného parkovacího místa pro držitele ZTP, ZTP/P v místě bydliště v ul. Praha 8, X, které nebylo vyhověno z důvodu, že vyhrazená parkovací místa pro držitele průkazu ZTP, ZTP/P povoluje Praha

8, odbor dopravy, pouze žadatelům s trvalým pobytem v Praze 8 a s registrací vozidla na stejné adrese, když tuto podmínku žalobkyně nesplňuje.

16. Zřízení vyhrazeného parkování je podle ust. § 25 odst. 6 písm. c/ bodu 4 zákona o pozemních komunikacích zvláštním užíváním komunikace, které vyžaduje povolení příslušného silničního správního úřadu, který rozhoduje a vydává povolení k tomuto zvláštnímu užívání.
17. Vyhrazené parkovací místo pro osobu těžce tělesně postiženou upravuje ust. § 67 odst. 9 zák.č. 361/2000 Sb., podle něhož silniční úřad může na základě žádosti osoby, které byl vydán parkovací průkaz pro osoby se zdravotním postižením vydat rozhodnutí o zřízení vyhrazeného parkoviště v místě bydliště.
18. Z uvedeného vyplývá, že zákon váže možnost zřízení vyhrazeného parkoviště na to, aby bylo zřízeno v místě bydliště žadatele.
19. Žalobkyně nesouhlasí s výkladem žalovaného, že aby bylo možno podané žádosti vyhovět, musela by mít žalobkyně v Praze 8 hlášen trvalý pobyt. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že důvodem pro zamítnutí žádosti byla skutečnost, že žalobkyně má trvalý pobyt hlášen v Český Budějovicích.
20. Tuto námitku považuje soud za důvodnou. Žalovaný pochybil, pokud bez dalšího zaměnil zákonem stanovenou podmínku „ místo bydliště“ za „místo trvalého pobytu“.
21. Zákonnou definici bydliště upravuje občanský zákoník č. 89/2012 Sb. v ust. § 80 tak, že *„člověk má bydliště v místě, kde se zdržuje s úmyslem žít tam s výhradou změny okolností trvale; takový úmysl může vyplývat z jeho prohlášení nebo z okolností případu. Uvádí-li člověk jako své bydliště jiné místo než své skutečné bydliště, může se každý dovolat i jeho skutečného bydliště. Proti tomu, kdo se v dobré víře dovolá uvedeného místa, nemůže člověk namítat, že má své skutečné bydliště v jiném místě.“*
22. Z uvedeného vyplývá, že pro určení bydliště jsou rozhodující aspekty faktické a nikoli administrativní. Pro určení bydliště fyzické osoby je stěžejní naplnění dvou složek: a) složka faktická a určující, tj. fakt, že se daná osoba v určitém místě zdržuje a že tam má své společenské a sociální vazby, a b) složka volní, tj. že daná osoba zároveň má úmysl se na tomto místě zdržovat trvale, chce v daném místě bydlet a svázat svůj život s tímto místem. Bydliště je tak místo, které fyzická osoba považuje za svůj skutečný, pevný a stálý domov, do kterého se hodlá vracet a kde se nachází i centrum jejích zájmů. Změna pobytu dočasněho charakteru (např. pobyt v nemocnici, výkon trestu odnětí svobody, studium, sezonní práce aj.) nemění nic na tom, kde má daná osoba své bydliště.
23. Přestože bydliště je mnohdy totožné s místem, kde má osoba trvalý pobyt, nelze pojem "bydliště" ztotožňovat s pojmem "trvalý pobyt". "Trvalý pobyt" je termínem správního práva, který má ryze evidenční, a tudíž administrativní charakter. Při určení bydliště je tedy vždy třeba zabývat se všemi okolnostmi, které skutečné bydliště fyzické osoby určují.
24. Jak soud již výše uvedl, ustanovení § 67 odst. 9 zák.č. 361/2000 Sb. upravuje otázku povolení „zřízení vyhrazeného parkoviště v místě bydliště“ a nikoli v místě trvalého bydliště.
25. Jestliže tedy žalobkyně uvedla v podané žádosti, že žádá o zřízení vyhrazeného parkovacího místa v místě svého bydliště podle § 67 odst. 9 zákona č. 361/2000 Sb., bylo pro posouzení této žádosti rozhodující, zda měla žalobkyně v době podání žádosti na

předmětné adrese „bydliště“ ve smyslu ustanovení § 80 odst. 1 občanského zákoníku a nikoli, kde byla administrativně přihlášena. Žalovaný i prvostupňový správní orgán tedy pochybily, jestliže jako jednu z podmínek pro vyhovění žádosti stanovily v rozporu se zákonem podmínku trvalého pobytu žalobkyně v Praze 8. Trvalý pobyt je pouze evidenční údaj, který nevypovídá nic o tom, zda se někdo na dané adrese zdržuje či nikoli. Aby mohl správní orgán rozhodnout o žádosti o zřízení vyhrazeného parkovacího místa, musí mít na jisto postaveno, zda se žadatel v předmětném místě zdržuje, tedy zda právě v tomto konkrétním místě má potřebu vyhrazené parkoviště využívat.

26. Zásadní pochybení správních orgánů proto soud spatřuje v tom, že se vůbec nezabývaly otázkou, kde má žalobkyně bydliště, tedy kde se zdržuje s úmyslem zdržovat se tam trvale. Měly-li správní orgány pochybnost o tvrzení žalobkyně, že má bydliště v Praze 8 v ulici X, měly žalobkyni vyzvat k prokázání tohoto jejího tvrzení, případně si opatřit další podklady, které by otázku „místa bydliště“ žalobkyně postavily najisto. Správní orgán prvního stupně, ani žalovaný ale žádné úkony k objasnění této otázky neučinily. Námitky žalobkyně týkající nedostatečně zjištěného skutkového stavu proto soud shledal důvodnými.
27. Městský soud považuje za nutné zdůraznit, že na komplikovaném průběhu řízení před správním orgánem se nemalou měrou podílela i žalobkyně, která si měla být již při podání žádosti vědoma toho, co je potřeba k žádosti doložit. Ona sama však k žádosti připojila pouze část požadovaných dokumentů a činila řadu nestandardních kroků, které nesvědčily o její součinnosti se správním orgánem. Nelze přehlédnout, že žalobkyně některé skutečnosti, rozhodné pro posouzení podané žádosti, např. že je závislá na pomoci svého syna, uvedla až v podané žalobě. Vzhledem k tomu, že judikatura Nejvyššího správního soudu připouští, aby žalobce již po právní moci napadeného rozhodnutí u soudu uplatnil nové skutečnosti, musel soud i tuto skutečnost při svém rozhodování zohlednit a bude se s ní muset vypořádat i žalovaný v dalším řízení, které povede po té, co mu bude věc soudem vrácena.
28. Městský soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto podle § 78 odst. 1 s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
29. V tomto řízení pak bude na žalovaném, aby vyzval žalobkyni k prokázání, že má na předmětné adrese v Praze 8 bydliště, které odpovídá definici uvedené v ust. § 80 občanského zákoníku. Dále bude na žalovaném, aby vyhodnotil i další skutečnosti, o kterých má, jak uvedla zástupkyně žalovaného u jednání, povědomost, neboť např. zjištění, že žalobkyni byl v Českých Budějovicích ustanoven opatrovník, má pro další řízení podstatný význam. Stejně tak by se měl žalovaný zabývat otázkou, kdo poskytuje žalobkyni osobní péči, zda se jedná o péči trvalou či přechodnou na určitou dobu, na které adrese je tato péče poskytována a kým, případně kdo a na jaké adrese pobírá sociální dávky spojené s poskytováním osobní péče žalobkyni.
30. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanoveními § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci úspěšné žalobkyni náleží náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému správnímu úřadu. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč (převzetí věci, sepsání žaloby a účast u jednání soudu) a tři režijní paušály po 300,- Kč. Náklady za právní zastoupení činí částku 10.200,- Kč. Advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, a

proto se s ohledem na § 57 odst. 2 s. ř. s. náhrada nákladů za zastoupení zvyšuje o částku odpovídající této dani (21 %), t.j. o 2.142,- Kč. Součástí nákladů je i zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč. Dále soud přiznal zástupci žalobkyně náhradu za promeškaný čas ve výši 968,- Kč, vč. DPH, dle ustanovení § 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. za 8 půlhodin a cestovné za cestu k jednání dne 8.1.2019 ve výši 2 250 Kč (za cestu osobním automobilem Alfa Romeo 166, RZ x, k jednání soudu, cesta České Budějovice – Praha a zpět (celkem 2x150 km), při průměrné spotřebě benzínu 10,27 l/100 km a ceně 33,10 Kč /l a základní sazba 4,1 Kč/km). Celková výše odměny zástupce žalobce tak činí 18.560 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. ledna 2019

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu